

Як знав, що повернувся додому. На Чернігівщині зустрічали Олександра Гуділіна, що приїхав до родичів після звільнення з полону

▶ НАЖИВО

Надія Мартишко

Катерина Приступа

14 лютого, 12:58

На Чернігівщині зустрічали Олександра Гуділіна,...

З ангарів Сартани на Донеччині до колонії у російському Кіровську: два роки та вісім місяців полону довелося пережити Олександру Гуділіну. Чоловіку наразі 34 роки, він родом із Маріуполя. Суспільному Олександр розповів, що 24 лютого 2022 року добровільно приєднався до лав місцевої тероборони, а 12 квітня потрапив до полону з металургійного комбінату імені Ілліча. 30 грудня 2024-го чоловіка звільнили під час обміну. Після реабілітації він із батьками приїхав до рідних на Чернігівщину. Тут його зустрічали квітами, синьо-жовтими стягами та плакатами.

Прилучанка Ірина Радченко показує український стяг з десятками підписів. Говорить: його, а також плакати та квіти підготували за ініціативи волонтерської організації "Разом ми сила". Так у Прилуках зустрічають звільненого з російського полону Олександра Гуділіна.

Ірина Радченко показує стяг з десятками підписів. Суспільне Чернігів

Тим часом його тітка Валентина Шамрай зі своєю родиною чекає на Олександра на зупинці у Журавці. Каже: він разом із батьками прямує до неї на гостини після реабілітації.

"Не можу дочекатися цього моменту. Цілу ніч не спала".

Валентина Шамрай. Суспільне Чернігів

Ділиться: родина її сестри з Маріуполя. Племінника не бачила близько чотирьох років. Останніх два роки та вісім місяців він був у російському полоні.

"Пересилав він листи на свою квартиру. Вже їх сусіди на вайбер нам скидали листи. Ми читали ті листи. Мабуть, дві посилки до Горлівки надіслали. Могли через знайомих скласти речі і — відправляли. Він отримував дві посилки. А далі зв'язок обірвався взагалі", — розповідає Валентина Шамрай.

Зустріч у Журавці

Олександр Гуділін приїхав у Журавку. Суспільне Чернігів

Приїхавши та зустрівшись з тіткою, колишній військовополонений Олександр Гуділін ділиться враженнями від побаченого дорогою до Журавки:

"Бачиш цих людей, які просто виходять на вулицю. Забирають у себе час, жертвують часом, щоб 5 хвилин побачити. Навіть, розуміючи, що їхні обличчя ніхто не помітить, але це дуже тепло і приємно".

Олександр Гуділін до повномасштабного вторгнення працював журналістом мариупольського новинного сайту. А 24 лютого 2022 року став на захист міста у складі тероборони. Мав позивний "Журналіст".

Олександр Гуділін до того, як потрапив у полон. 0629.com.ua

"У лютому, буквально через чотири дні, місто опинилося в оточені. І ми воювали в повному оточенні, тільки з невеликими паузами на евакуацію 200-х", — згадує Олександр.

Олександр Гуділін. Суспільне Чернігів

комбінату імені Ілліча

"Були цивільні, які перебували на території заводу. Вони постраждали від російських обстрілів і приходили туди на лікування. І так само вийшли в полон разом з нами, так само поїхали російськими в'язницями та СІЗО".

"Фізичне насилля, приниження – стандарт російських тюрем"

До полону Олександр потрапив 12 квітня. Розповідає: за майже три роки його перевозили закладами позбавлення волі вісім разів.

"Були декілька днів в ангарах Сартани. Потім Оленівка – там «прийомка», все, як треба. Пару днів в Оленівці – й почався тур російськими СІЗО: Ростовська область, Волгоградська область, Таганрог. Потім знову Оленівка, Горлівка і потім вже Кіровськ".

...е, що пережив у росі... кому полоні, чоловік згадує так:

"Фізичне насилля, приниження – стандарт російських тюрем. Жодними Женевськими конвенціями там і не пахне. Щодня палки, шокери, лазні, в яких забивають людей. Про це треба говорити – полон дійсно вбиває. Люди зазнають фізичних травм, психологічних. Перебувають в умовах камерного утримання".

Олександр каже: завжди знав, що повернеться додому.

"Перебування в полоні – це та ж сама війна, але в іншому статусі. Допомагало триматись те, що я в будь-якому випадку повернусь. Я знав, що обмін відбудеться. Нехай доведеться почекати два, три, п'ять років. Я знав, що знову повернусь. Я знав, що тут на мене чекають, що це моя земля".

Батьки Олександра чекали у Вінниці

Батьки Олександра чекали на повернення сина з полону у Вінниці. Вони виїхали з окупованого Маріуполя влітку 2022-го.

"Нам зателефонували з Координаційного штабу і сказали, що син уже на території України. Але я сказала, що поки голос не почую – не повірю. Поки сам не набрав і не сказав, що він тут", – згадує мати Олександра Тетяна Гуділіна.

Тетяна Гуділіна. Суспільне Чернігів

Нині сім'я гостюватиме на Прилуччині.

"Як каже мій син: «Як після цього можна сказати, що я поїду за кордон і не буду тут жити? Коли тебе так люди зустрічають, тобі вірять!»", — говорить Тетяна Гуділіна.

Після відпочинку Олександр Гуділін планує повернутися до служби. Хочє працювати психологом, бо має фахову освіту.

ЧИТАТИ ЩЕ

Як подружжя з Чернігівщини чекає на сина та бере участь в акціях на підтримку полонених й безвісти зниклих

Підписуйтесь на Суспільне Чернігів і на інших платформах:
[Telegram](#), [Facebook](#), [Viber](#), [YouTube](#), [WhatsApp](#), [TikTok](#).